

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **O. O.**
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. dubna 2019, č. j. KUKHK-8900/DS/2019/DV-2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nové Město nad Metují ze dne 15. 1. 2019, č. j. NMNM/902/2018/ODSH/KraP/36, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič motorového vozidla tovární značky Jaguar, registrační značky X, nedodržel povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož:
 - dne 20. 1. 2018 ve 13:36 hod. řídil na pozemní komunikaci v obci Nové Město nad Metují, v ulici Náchodská, osobní motorové vozidlo (tovární značky Jaguar, registrační značky X), ve směru jízdy od Vrchovin, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Městskou policií Nové Město nad Metují naměřena, schváleným silničním rychloměrem Lavet ProLaser III PL-DOK I, rychlost jízdy v obci 97 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. byla naměřena skutečná rychlost jízdy 94 km/hod. Nejvyšší rychlost v obci tak překročil o 44 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Žaloba obsahovala celkem tři stěžejní námitky.
4. Nejprve namítal, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro jeho vydání. V tomto směru upozornil na skutkový stav věci a sdělil, že správní orgán I. stupně ve věci vydal první rozhodnutí dne 2. 8. 2018. Žalovaný toto rozhodnutí dne 15. 1. 2019 (jako nezákonné) zrušil a věc vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání. Ten posléze ve věci neučinil žádný další procesní úkon a opětovně vydal rozhodnutí. Žalobce však již nebyl vyzooměn o možnosti vyjádřit se před vydáním tohoto nového rozhodnutí k podkladům pro jeho vydání ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Zároveň je toho názoru, že mu právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí svědčí i proto, že se nejednalo o výjimku ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nehraje přitom roli, že se s podklady pro vydání rozhodnutí mohl seznámit v předchozím řízení, a to i za situace, kdy by již prvoinstanční správní orgán před vydáním rozhodnutí žádné nové podklady neshromažďoval. Možnost této výjimky spatřuje totiž pouze ve vztahu k rozhodnutí nadřízeného správního orgánu podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdy v případě, že tento již nedoplňuje žádné nové podklady, před vydáním rozhodnutí účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům nedává.
6. Upozornil také, že se rovněž nejedná o případy, kdy by zákon stanovil, že se účastníkovi před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nedává bez dalšího; nejednalo se totiž o rozhodnutí, jímž se v plném rozsahu vyhovuje žádosti, ani se účastník řízení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevzdal.
7. Žalobce v závěru této námitky konstatoval, že se jedná o podstatné procesní právo, na které je při přezkoumávání správních rozhodnutí kladen velký důraz i ze strany soudů.

Stran této argumentace odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. ÚS III. ÚS 58/2000. Toto právo mu však nebylo umožněno.

8. Další námitkou brojil žalobce proti tomu, že žalovaný konstatoval pouze „písemnou nesprávnost“ v odůvodnění prvoinstančního správního orgánu. Správní orgán I. stupně měl totiž uvést, že: *„Za podklad svého rozhodnutí vzal správní orgán zejména skutečnosti podané obviněným při ústním jednání.“* Žalobce poukázal na skutečnost, že se ústního jednání nezúčastnil a má za to, že tato formulace činí rozhodnutí nesrozumitelným. Není tak zcela zřejmé, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o přestupku. Chybu správního orgánu I. stupně přitom shledal jako závažnou (i proto, že se objevuje u obou rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a nesdílí tak názor žalovaného, že se jedná o zřejmou písemnou nesprávnost, která nemá na samotné rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, žádný vliv.
9. Žalobce tuto námitku uzavřel s tím, že prvoinstanční správní rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a jako takové je nepřezkoumatelné.
10. Poslední námitku vznesl žalobce ve vztahu k udělené sankci. Je toho názoru, že má obsahovat všechny náležitosti a být odůvodněna ve smyslu § 37 zák. č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Této povinnosti však správní orgán I. stupně nedostál, a to i přes to, že byl již žalovaným v prvním rozhodnutí upozorněn na to, že: *„se v rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odůvodněním materiálního znaku přestupku a zavinění, a dále se nezabýval odůvodněním uloženého správního trestu. V druhém rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla sice argumentace v tomto směru rozvedena, nicméně i tu shledal žalobce za nedostatečnou, zakládající jeho nepřezkoumatelnost.“*
11. Žalobce v závěru podotkl, že: *„Za situace, kdy nadřízený správní orgán uložení správního trestu v prvním rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné, těžko nyní může dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je již odůvodněno přezkoumatelně, když toto je v podstatě totožné jako v prvním případě, vyjma čistě obecného „přílepku“, jenž je sám o sobě nepřezkoumatelný, když z něj nevyplývá, k čemu a jakým způsobem správní orgán přihlížel. Žalovaný svým postupem porušil ust. § 2 odst. 4 SprŘ.“*
12. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k citovaným žalobním bodům v části V. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.
13. Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
14. Rovněž navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti nebylo vyhověno, jak se podává z usnesení nadepsaného soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 30 A 75/2019 – 26.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 7. 6. 2019 v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu (včetně vymezení předmětného deliktního jednání, místa, času a způsobu jeho spáchání).

16. Provedené důkazy shledal jako zcela dostatečné a má za to, že bez pochybností prokazují přestupkové jednání spáchané žalobcem.
17. Zopakoval přitom, že všechny skutečnosti, které se týkají nyní projednávaného přestupku, (obsažené v předmětném spisovém materiálu) byly řádně prokázány. Jednání žalobce, kdy ten překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 44 km/hod., bylo řádně zadokumentováno v oznámení přestupku Městské policie Nové Město nad Metují a předloženém spisovém materiálu, včetně fotodokumentace. Předmětné vozidlo bylo hlídkou městské policie zastaveno a totožnost řidiče (žalobce) byla ověřena. V daném případě je tedy jednoznačně prokázáno a doloženo, že řidič, jehož hlídka Policie ČR zastavila dne 20. 1. 2018, z důvodu překročení dovolené rychlosti jízdy v obci, byl právě žalobce.
18. K námitce žalobce, že mu byla odeprána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, žalovaný doplnil, že v tomto směru neshledal procesní pochybení. Konstatoval, že správní orgán I. stupně již neprováděl další dokazování, nedoplňoval spisový materiál, pouze odstranil vady, které mu byly odvolacím orgánem v rozhodnutí o odvolání vytknuty, a pro které bylo předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno. Žalobce byl již předchozími úkony správního orgánu I. stupně řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž dokazování bylo ukončeno, a proto žalobce nebyl vydáním nového rozhodnutí nikterak zkrácen na svých právech.
19. Žalovaný reagoval i na druhou žalobní námitku (že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že za podklad svého rozhodnutí vzal správní orgán zejména ze skutečnosti jím podané při ústním jednání). Uvedl, že tuto námitku považuje za nedůvodnou, neboť ze spisové dokumentace zřetelně vyplývá, že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil, a tudíž je zřejmé, že se ze strany správního orgánu jedná o písemnou nesprávnost, která nemá na samotné rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, žádný vliv. Za podstatné přitom považoval to, že v přestupkovém řízení a v řízení odvolacím nevznikly jakékoliv pochybnosti o skutkovém ději a protiprávní jednání žalobce lze považovat, dle výčtu provedených důkazů, za zcela prokázané.
20. Stran námitky nedostatečného odůvodnění uložené sankce dále podotkl, že: „*správní trest byl uložen v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu. Za předmětný přestupek (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu), se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti na dobu šesti měsíců, tedy obojí na spodní hranici zákonného rozpětí. Z výše uvedeného je patrné, že požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu sankce byl v daném případě splněn.*“ Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že byl správní trest uložen na spodní hranici zákonného rozpětí, považuje jeho odůvodnění za dostačující.
21. Žalovaný je toho názoru, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

22. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 5. 7. 2019, kterou nazval „Sdělení“. Jelikož její obsah neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by blíže rozváděly žalobní body (jedná se dokonce o totožné pasáže, v žalobě již obsažené), odkazuje v tomto směru nadepsaný soud na znění podané žaloby, které shrnul výše.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

24. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně (Městský úřad Nové Město nad Metují) obdržel dne 20. 1. 2018 od Městské policie Nové Město nad Metují oznámení o přestupku v dopravě, č. j. 0015/2018. K předmětnému přestupku došlo téhož dne v 13:36 hod., kdy žalobce řídil v obci Nové Město nad Metují, v ulici Náchodská, osobní motorové vozidlo tovární značky Jaguar, registrační značky X, ve směru jízdy od Vrchovin, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Městskou policií Nové Město nad Metují naměřena, schváleným silničním rychloměrem Lavet ProLaser III PL-DOK I, rychlost jízdy v obci 97 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla, jako nejnižší skutečná rychlost, naměřena rychlost jízdy 94 km/hod. Nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci tak překročil o 44 km/hod. Kvalifikace přestupku: přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona. Žalobce na místě takto vymezené informace odsouhlasil svým podpisem v dolní části oznámení o přestupku v dopravě, citovaném výše.
25. Do správního spisu byl dále založen úřední záznam ze dne 21. 1. 2018 (č. l. 2 správního spisu), který danou situaci popisuje shodně (viz výše) a zachycuje vyjádření str. Břetislava Nejedlyho, který byl celému incidentu přítomen. K předmětné věci se vyjádřil v tom smyslu, že dne 20. 1. 2018 společně se str. Nejedlym vykonávali službu v obci Nové Město nad Metují. Hlídka se ihned po naměření rychlosti vozidla žalobce za tímto rozjela, a to za použití zvláštního zvukového a výstražného zařízení. Bezpečně zastavili v ulici 1. Máje v Novém Městě nad Metují. Hlídka po celou dobu neztratila vozidlo z dohledu. Žalobce byl s přestupkem seznámen, poučen o situaci a takto informace na oznámení přestupku v dopravě podepsal (srov. viz výše).
26. Ve správním spise je rovněž založen ověřovací list č. 8012-OL-70205-17, ze dne 3. 5. 2017, vydaný Českým metrologickým institutem, z něhož vyplývá, že rychloměr ProLaser III PL-DOK I, v.č. 057/06, jímž byla rychlost vozidla žalobce změřena, měl v době spáchání přestupku požadované metrologické vlastnosti. Na č. l. 4 poté výsledek měření doplněn fotografií dotčeného vozidla.
27. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 23. 1. 2018 oznámil žalobci zahájení správního řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na den 19. 2. 2018. Dne 24. 1. 2018 mu byla doručena žádost o postoupení věci. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 24. 1. 2018 věc postoupil Městskému úřadu Valašské Meziříčí. Dne 8. 2. 2018 byla věc usnesením

Městského úřadu Valašské Meziříčí, se souhlasem nadřízeného správního orgánu, Krajského úřadu Zlínského kraje, vrácena Městskému úřadu Nové Město nad Metují, k projednání.

28. Ten poté písemností ze dne 19. 2. 2018 předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 28. 3. 2018, téhož dne bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení, v němž žalobce nesouhlasil s určením místní příslušnosti k projednání přestupku a požadoval předložení věci k rozhodnutí Ministerstvu dopravy.
29. Městský úřad I. stupně písemností ze dne 4. 4. 2018 postoupil věc Ministerstvu dopravy k určení místní příslušnosti. Ministerstvo dopravy, Odbor agend řidičů, usnesením č. j. 485/2018-160-SPR/3, ze dne 10. 5. 2018, určil jako místně příslušný správní orgán k řízení o přestupku Městský úřad Nové Město nad Metují.
30. Správní orgán I. stupně následně písemností ze dne 20. 6. 2018 předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 1. 8. 2018. V tomto předvolání byl žalobce řádně poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu, že se v závěru ústního jednání může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ve stanoveném termínu dne 1. 8. 2018 proběhlo ústní jednání, v nepřítomnosti žalobce, o čemž byl téhož dne sepsán protokol. Dne 3. 8. 2018 bylo vydáno rozhodnutí, které bylo doručeno odvolateli dne 13. 8. 2018. Dne 28. 8. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, které žalobce na výzvu správního orgánu rozšířil 26 stránkovým doplněním, v němž vysvětlil obsáhle podstatu řízení ve věcech přestupků (bez vztahu k předmětné věci), poukazoval na význam judikatury a v závěru několika větami brojil proti tomu, že správní orgány neprokázaly (dopravní značkou apod.), zda v daném místě byla rychlost omezena. Rovněž vznesl námitku, že se neúčastnil ústního jednání ve věci, tedy správní orgán I. stupně nemohl konstatovat, že: *„za podklady pro vydání rozhodnutí vzal správní orgán zejména skutečnosti podané obviněným při ústním jednání.“* To činí dle jeho názoru správní rozhodnutí vnitřně rozporným.
31. Následně správní orgán I. stupně předal věc odvolacímu orgánu. Dne 6. 12. 2018 bylo toto první rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným zrušeno (rozhodnutím č. j. KUKHK-33187/DS/2018/DV-2) a věc byla vrácena k novému projednání. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 12. 2018. Jako důvod žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně v rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odůvodněním materiálního znaku přestupku, zaviněním, uložením správního trestu a rozhodnutí nebylo podepsáno oprávněnou úřední osobou dle organizačního řádu Městského úřadu Nové Město nad Metují.
32. Poté správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a dne 15. 1. 2019 vydal nové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání. Na výzvu správního orgánu I. stupně doplnil žalobce odvolání v tom směru, že předložil přípis čítající 31 stran. Krajský soud poukazuje na to, že tento přípis byl kompilací původního doplněného odvolání a hlavní argumentace vznesené v nyní podané žalobě, proto jeho obsah nebude na tomto místě dále rozebírat, jelikož je všem stranám sporu znám. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

33. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností

orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

34. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

35. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
36. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
37. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**, a to z následujících důvodů.
38. Soud se nejprve zaměřil na námitku, v níž žalobce označil rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné. Žalovanému bylo vytýkáno, že chyba, která se vyskytla v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, jím byla shledána pouze jako „písemná nesprávnost“. Námitky žalobce tak směřovaly zejména k nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Žalobce tuto formu nepřezkoumatelnosti spatřoval hlavně v tom, že správní orgán uvedl: „za podklady pro vydání rozhodnutí vzal správní orgán zejména skutečnosti podané obviněným při ústním jednání.“, ačkoliv žalobce se žádného ústního jednání nezúčastnil.
39. Otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí dopadá zejména na ty situace, kdy rozhodnutí není samo o sobě schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání přitom musí být zjevná buď ze spisu, nebo z rozhodnutí samého.
40. Krajský soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost zpravidla předchází nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť

nesrozumitelnost rozhodnutí neumožňuje soudu určit ani to, o čem a jak správní orgán rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). To může být dáno absencí výroku, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo jeho vnitřní rozporností. Musí se však vždy jednat o takové nedostatky, které zabraňují porozumět samotnému výroku rozhodnutí, tedy zjistit, jak bylo správním orgánem rozhodnuto. Může se také jednat o pro věc zcela zásadní nesrozumitelnost odůvodnění takového rozhodnutí. Takový případ nastane tehdy, je-li rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). Tento následek může mít i vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí, nejsou-li v důsledku toho z odůvodnění rozhodnutí seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí.

41. Konstantní judikatura rovněž dovozuje, že rozhodnutí není nesrozumitelné tehdy, pokud lze jeho formulační nedostatky nebo vnitřní rozpornost odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to i v kontextu obsahu správního spisu, úkonů správních orgánů a účastníků, takže po provedené interpretaci již nebudou počáteční pochybnosti přetrvávat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nadepsaný soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že se jedná o pochybení, které by nemělo zůstat bez povšimnutí, a jež by se v rozhodnutích správních orgánů nemělo objevovat. Ve světle zjištěných skutečností a závěrů citované judikatury však nelze dovodit nepřezkoumatelnost žádného z rozhodnutí vydaných správními orgány v posuzované věci. Krajský soud je totiž toho názoru, že z kontextu obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně a obsahu správního spisu lze zřetelně dovodit logickou argumentační posloupnost úvah žalovaného. Ze žalovaného rozhodnutí navíc nelze nijak dovodit, že by žalobcem rozporované závěry správního orgánu I. stupně (stran účasti žalobce na ústním jednání a jeho procesní aktivity) žalovaný převzal a dále ji rozvíjel. Naopak, uznal, že se jedná o nesprávnost, kterou vysvětlil a postavil najisto. Žalobce se tak mýlí, pokud má za to, že žalovaný se nevypořádal dostatečně s námitkou, která směřovala k náležitostem odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
42. Krajský soud znovu opakuje, že institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů. V tomto případě ale nadepsaný soud neshledal tak zásadní pochybení i z toho důvodu, že skutkový stav předmětné věci byl zřetelně osvětlen a rovněž byl zcela jednoduchý, jak se také podává ze správního spisu. Šlo o překročení rychlosti osobním vozidlem v obci, kdy osoba žalobce byla zastavena policejní hlídkou, identifikována a výsledky měření byly automatizovaným postupem vyhodnoceny jako bezvadné, založeny do správního spisu a spolu s dalšími důkazními materiály, jako je například ověření certifikace použitého měřiče rychlosti, či výpověď člena přítomné policejní hlídky, byla věc postavena skutkově i právně zcela najisto. Se závěry policejní hlídky navíc žalobce souhlasil, jelikož vlastnoručně podepsal Oznámení o podezření z přestupku ze dne 20. 1. 2018. Tento fakt ve správním řízení nikterak nerozporoval. Soud je proto toho názoru, že údaje v Oznámení uvedené lze považovat za nesporné. K věci žalobce dále ničeho nedoplnil, ani nenavrhoval žádné důkazní materiály, správní orgány tak legitimně mohly vycházet z premisy, že žalobce si je vědom přestupkového jednání, kterého se dopustil. Není také pochyb o tom, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu projednání věci a že této možnosti nevyužil.

43. S ohledem na vše shora uvedené tak ve shodě se žalovaným krajským soud uzavírá, že konstatování prvoinstančního správního orgánu, že „za podklady pro vydání rozhodnutí vzal správní orgán zejména skutečnosti podané obviněným při ústním jednání.“, je nutno vyhodnotit jako očividnou formulační nesprávnost, která ovšem s ohledem na další obsah prvoinstančního rozhodnutí, obsah napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu neměla vliv až už na přezkoumatelnost, tak na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadepsaný soud konstatuje, že ve světle výše uvedeného nemůže daná žalobní námitka obstát.
44. Další námitka žalobce se týkala procesního postupu správního orgánu I. stupně. Žalobce brojil proti tomu, že mu před vydáním druhého rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla dána možnost se vyjádřit k předmětné věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Zároveň neshledal, že by se jednalo v jeho případě o zákonnou výjimku, která by svědčila procesnímu jednání správního orgánu I. stupně.
45. Již v úvodu nemůže krajský soud jinak, než konstatovat, že žalobce se ve svých právních závěrech mýlí. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že pokud zákon nestanoví jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. To se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům vzdal. Jakkoli lze sice žalobci přisvědčit, že v jeho případě nebyla dána žádná z výjimek, u níž se právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí neuplatní, nelze již však souhlasit s tím, že by byl žalobce na tomto právu účastníka správního řízení jakkoliv zkrácen. Krajský soud zcela souhlasí se závěry žalobce, opírající se o nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. ÚS III. ÚS 58/2000, tedy že se jedná o podstatné procesní právo, na které je při přezkoumávání správních rozhodnutí kladen velký důraz i ze strany soudů, neshledal však, že by bylo toto právo v případě žalobce porušeno.
46. Ze správního spisu vyplynulo, že průběh řízení, tak jak byl popsán v jeho rozhodnutí správním orgánem I. stupně, tak v napadeném rozhodnutí žalovaným, zcela odpovídá obsahu správního spisu. Z něj se dále podává, že žalobce byl dne 20. 6. 2018 předvolán k ústnímu jednání na den 1. 8. 2018. Nadepsaný soud ověřil, že v tomto předvolání byl žalobce řádně poučen i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, že se v závěru ústního jednání může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ve stanoveném termínu dne 1. 8. 2018 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, o čemž byl téhož dne sepsán protokol.
47. Následně bylo do spisového materiálu založeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2018, blanketní odvolání žalobce (včetně jeho doplnění), rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 6. 12. 2018, a poté bylo dne 15. 1. 2019 vydáno druhé prvostupňové rozhodnutí. Správní spis nadto obsahuje pouze přípisy správního orgánu prvního stupně a žalovaného při postoupení spisu k odvolání a vrácení spisu k dalšímu řízení. Po termínu, kdy měl žalobce možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, tedy již nebyly do spisového materiálu doloženy žádné další písemnosti, které by mu nebyly známy a byly podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci. Přípisy správních orgánů doprovázející postupovaný spis za takové podklady považovat nelze. Žalobce návrh na provedení jakéhokoliv důkazu po celou dobu správního řízení nepodal, byť k tomu měl po celou dobu správního řízení příležitost.

48. Stěžejní argumentací žalobce stran této námitky bylo, že rozhodne-li a postupuje-li odvolací orgán podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, je třeba věc „nově projednat“, včetně postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu krajský soud uvádí, že způsob tohoto „nového projednání“ se ale v takovém případě odvíjí od právního názoru odvolacího správního orgánu vysloveného právě v odůvodnění zrušujícího rozhodnutí, jímž je prvostupňový správní orgán při novém projednání vázán.
49. Z výše uvedeného vyplývá, že aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu tak obecně nelze po postupu podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vyloučit, ovšem vždy je třeba přihlížet k důvodům vedoucím k nutnosti „nového projednání“ věci. Je-li takovým důvodem vada spočívající pouze v nedostatečnosti výroku rozhodnutí, nikoli např. vada spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, nebude za situace, kdy již účastník řízení měl možnost se se všemi relevantními podklady pro vydání rozhodnutí předtím jednou seznámit, postup podle § 36 odst. 3 správního řádu na místě, a to pro svoji nadbytečnost a ne hospodárnost (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 346/2018 – 26).
50. Tak tomu bylo právě v projednávané věci, kdy se výtky žalovaného ve zrušujícím rozhodnutí vůči prvoinstančnímu správnímu orgánu týkaly toliko právního posouzení věci (odůvodnění materiálního znaku přestupku, zavinění, uložení správního trestu, podpis oprávněné úřední osoby).
51. Krajský soud uzavírá, že žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno se s celým spisovým materiálem seznámit a vyjádřit se k němu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Zároveň již v průběhu navazujícího správního řízení po vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného, které bylo žalobci řádně doručeno, nedošlo k doplnění dalších podkladů, které by byly pro vydání nového rozhodnutí relevantní. Nadepsaný soud přitom doplňuje, že nové rozhodnutí ve věci plynule navazovalo na zrušující rozhodnutí, tedy zde nebyla ani dána žádná, například časová, prodleva, která by mohla způsobit chyby procesního postupu. To však žalobce ani v žalobě nenamítal. Krajský soud uzavírá, že postup správního orgánu I. stupně zcela odpovídal smyslu a účelu § 36 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 – 51, či ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243), tj. aby účastník řízení měl možnost seznat všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Jak bylo již předestřeno výše, žalobce v tomto ohledu nebyl nikterak krácen. Ostatně ani on sám nespecifikoval, jak konkrétně byl vytýkaným postupem správních orgánů v daném řízení dotčen. Ani tato námitka nemohla být proto shledána důvodnou.
52. Poslední námitkou brojil žalobce proti rozsahu odůvodnění výše uložené sankce. Měl za to, že toto odůvodnění neodpovídá zákonným požadavkům, které jsou na ně kladeny ve smyslu ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.
53. Krajský soud v úvodu upozorňuje, že přestupek žalobce byl spáchán dne 20. 1. 2018, tedy za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který v ustanovení § 37 obsahuje určení druhu a výměry správního trestu. Stanovuje tak k jakým okolnostem, které mají vliv na míru společenské škodlivosti přestupku, se při určení druhu správního trestu a jeho výměry zejména přihlédne. Je tak zcela zřejmé, že výčet tohoto ustanovení je

dispozitivní. Tedy nejen, že je možné s ohledem na specifika správního trestání přihlížet k okolnostem dalším, ale není ani nutné přihlídnout vždy k těm okolnostem, které jsou zde vyjmenovány, pokud v konkrétním případě nebudou pro posouzení společenské škodlivosti přestupku rozhodující. Okolnosti zde vyjmenované slouží v první řadě k tomu, aby byly dodrženy dvě základní zásady při ukládání správních trestů, a to obecně zásada zákonnosti trestání a zásada individualizace správních trestů.

54. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán se odůvodněním uložené sankce zabýval na jeho straně 5, kde uvedl, že vycházel z ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, že sankci z tohoto pohledu považuje za odůvodněnou, přiměřenou a za odpovídající porušení povinností řidiče a za potřebnou k zajištění jeho nápravy. K povaze a závažnosti přestupku se vyjádřil hned v odstavci druhém, kdy konstatoval, že: „*v předmětném správním řízení se pak v rovině jednání obviněného jedná o porušení nebo ohrožení zájmů společnosti v oblasti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, ten byl ze strany obviněného porušen právě porušením jeho povinnosti jakožto řidiče motorového vozidla, který nesmí jet v obci rychlostí větší, než povoluje zákonná právní úprava*“. Dále ve smyslu ustanovení § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky zhodnotil, že přestupek se obešel bez jakýchkoliv následků, resp. škod na zdraví a majetku, avšak význam zákonem chráněného zájmu, který žalobce mohl svou rychlou jízdou ohrozit (objekt), byl přesto život, zdraví a majetek, nejen jeho, ale všech účastníků provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud rovněž poukazuje na to, že: „*jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42).
55. Stran polehčujících okolností vzal správní orgán v potaz to, že se žalobce dopustil tohoto přestupku poprvé. Dlužno dodat, že tato polehčující okolnost se projevila citelně i ve výši uvedené sankce. Po celkovém vyhodnocení byla obviněnému uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti na 6 měsíců. Krajský soud doplňuje, že za předmětný přestupek lze ve smyslu ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložit pokutu ve výši 5 000 Kč – 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Je tedy zcela zřejmé, že žalobci byla udělena sankce na samé spodní hranici zákonné sazby a to i ve vztahu k zákazu činnosti, jak je uvedeno shora. Ve světle výše uvedeného lze mít za to, že byla dodržena zákonnost trestání i individualizace správních trestů a odůvodnění je zcela adekvátní tomu, že žalobci byl uložen nejnižší možný trest.
56. Z hlediska výše uložené sankce lze dále dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011-119). V daném případě lze konstatovat, že stanovený trest nijak nevybočuje z mezí pro jeho výši za nedbalostní delikt (obdobně srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38, bod 29, či ze dne 4. 1. 2018, čj. 3 As 218/2016-38, bod 12).

57. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. listopadu 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce